

FIA JANSSON

Ur revyn Den förgyllda lergöken (1900)

Valse

Emil Norlander

Kän - ner ni Fi - a Jans - son, som bor up - på
sö - der? Hon har för - res - ten två styc - ken
vind - ög - da brö - der. En av dem he - ter
Hammarlund, en he - ter Schrö - der. Här ska' ni se ett
hjär - ta, som klap - par och glö - der.

Ifrån den allra finaste adel vi stamma,
aldrig jag ens vågat sagt: Jäklar anamma!
Vilken som var min pappa och vem var min mamma,
det tycker jag förresten kan göra detsamma.

Om sommaren bodde vi i en fåbod vid Spånga,
där både tjur och oxar och korna mig stånga.
Den tiden då var kjolarna vida å långa,
men sedan ha de krympt, så att nu ä de trånga.

Kärleken är i alla fall alltid det värsta.
En gång i detta livet jag hade en kär'sta,
det var en stilig karl ifrån någon affärssta'
men nu, så har han flyttat, nu bor han vid Märsta.

Syster min var så stor, att hon vaktade kriter.
En dag så kom en kärlekskrank karl med sitt kvitter.
Syster min är förstås inte vidare vitter,
nu kan hon också sitta, min själ, där hon sitter.

Ack, den som vore drottning ibland eskimåer,
då skulle med förvåning jag genast beslå er,
jag skulle gå ikring uti gröna trikåer
me' små, små gula prickar på — tjänare på er!

Emil Norlander